

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XIX № 110 (2526). • ВІВТОРОК, 12 ВЕРЕСНЯ 1978 року. • Газета виходить з 1939 року
Ціна 2 коп.

ПЕРША КОЛОНКА

КЛИЧЕ ОСІННЄ ПОЛЕ

Ще живуть у пам'яті дні і ночі наполегливої боротьби за хліб комсомольського року, ще тремтять на устах у Андрія Трихана горда усмішка переможця республіканського змагання молодих жителів у полі називає повні імена героїв комсомольської загінки. Ділом відоміючи на почин хліборобів і робітників цукрового заводу Ямпільського району Вінницької області, виконуючи постанову ЦК КПРС, постанови і вимоги, викладені у листі Леоніда Ілліча Брежнєва ініціаторам змагання, юнаки і дівчата беруть найактивнішу участь у збиранні цукристих.

Нещодавно учасники обласної параді буряководів і працівників цукрової промисловості прийняли підвищені соціалістичні зобов'язання — продати державі 3 мільйони 500 тисяч тонн солодких коренів і додатково виробити 4500 тонн цукру.

Як ніколи, велику допомогу у подоланні пам'яток рибаків повинна надати молодь. А це значить, що в сільських комсомольських організаціях треба чітко визначити майбутній внесок кожного молодого механізатора, забезпечити високопродуктивну роботу бурякозбиральних комбайнів і транспортних засобів. Щоб завершити косяння буряків до 25 жовтня, а вивезення коренів — до 5 листопада, необхідно поєднано тримати на контролі хід соціалістичного змагання, спрямувати його на гідну зустріч 60-річчя Ленінського комсомолу, першої річниці Конституції СРСР. Тут повсюдною підтримкою заслуговує ініціатива молодих буряководів Долинського району, які зобов'язалися до ювілею ВЛКСМ закінчити косяння на бурякових лапах. Слова їх не розходяться з ділом. Працюючи за методом іпатівських землеробів, 736 молодих буряководів і подій Долинщини показують зразки праці ударної, високоякісної на комсомольському 500-гектарному полі цукристих. На 130—160 процентів виконують свої зобов'язання члени ланки Володимира Харламова з колгоспу імені Горького, яка бореться в ювілейному комсомольському році за звання імені героїв «Спартак».

Як свідчить аналіз стану справ на місцях, молоді буряководи, події і цукровари прагнуть знайти нові резерви в полі і на робочих місцях. Почин імпілітів набув справді повсюдною підтримки. І це закономірно. Адже він, почин, за словами Леоніда Ілліча, відкриває новий етап у розвитку соціалістичного змагання працівників сільськогосподарства і галузей промисловості, яка переробляє сировину полів. «В поєднанні їх зусиль», — підкреслює товариш Л. І. Брежнєв, — закладені величезні резерви дальшого зростання виробництва потрібної для народу продукції».

Щедрим видалось бурякове поле цього року. По 300—350 центнерів коренів з гектара наконують сьогодні господарі комсомольських загінки. І хоч як не квапиться час, в погу з темпами завжди повинна йти якість збирання. Тому так важливо ретельно слідкувати за роботою комбайнів, транспортуванням сировини, її зберіганням і переробкою. Своє вагомє слово тут повинні сказати штаби і пости «Комсомольського прожектора». Ставлячи надійний заслін втрагам цінної культури, комітети комсомолу повинні подбати і про оперативне поширення, впровадження передового досвіду, про моральну підтримку передовиків і новаторів праці.

Перехідний Червоний прапор Толбукінського округу ДКСМ Народної Республіки Болгарії вручено комсомольсько-молодіжній тракторній бригаді Анатолія Харкавого з колгоспу імені Ульянова Ульяновського району.

П'ять років підряд цей колектив завойовує нагороду, встановлену болгарськими комсомольцями. За умовами трудового суперництва, розробленими радою міжнародного клубу молодих механізаторів «Кіровоград — Толбукін», прапор навечно залишено передовій бригаді.

Болгарські ровесники добре знають комуніста Анатолія Харкавого і його товаришів, під час перебування на Кіровоградщині вони уважно вивчали досвід друзів. А почититися тут є чого. Висока майстерність, вміння експлуатація техніки допомагають ульяновським механізаторам рік у рік нарощувати віддачу землі. Цього року бригада збрала з гектара більш як по 40 центнерів зернових, а озимої пшениці на кожному з 475 гектарів по 53,4 центнера. Змінний виробіток на комбайні і трактор, коефіцієнт використання машинно-тракторного парку тут найвищий серед комсомольсько-молодіжних бригад області. Особливо стев у пригоді їм досвід поліпшення умов праці та побуту.

— Дружба механізаторів двох братніх країн, взаємозбагачення досвідом допомогли більшості комсомольсько-молодіжних колективів Кіровоградщини і порідненого Толбукінського округу стати врівень з визнаними майстрами, —

ПОРІДНИЛА НИВА

говорить двічі Герой Соціалістичної Праці, почесний голова міжнародного клубу молодих механізаторів О. В. Гіталов. — Я не раз бував у Болгарії, бачив щедри сходи добрих зерен дружби, щиро радіє з них. Відрадно, що передові механізатори Петр Колев, Васил Донов, Живко Точанов та інші організували за прикладом радянських колег бригади комплексної механізації і добиваються чудових успіхів. Приживається у доугарів і наставництво. А для наших хліборобів став у пригоді досвід прилучення молоді до науково-технічної творчості.

Членами клубу тепер є понад 100 комсомольсько-молодіжних колективів, які змагаються між собою. Друзі обмінюються делегаціями, ведуть велику роботу по пропаганді комплексної механізації вирощування сільськогосподарських культур, залученню юнаків і дівчат села і міста до оволодіння сучасними сільськогосподарськими машинами. Для переможців встановлено нагороди.

В. МАЛИНОВСЬКИЙ.

ТРИВАЄ ОБЛАСНИЙ АГІТПОХІД «КОМСОМЛЬСЬКИЙ ПОДВИГ». РАЗОМ З ВЕРШНИКАМИ В ДОРОГУ ВИРУШІВ ЧЛЕН ПІДПІЛЬНОГО КОМСОМЛЬСЬКОГО ОРГАНІЗАЦІЇ «СПАРТАК» В. Р. ТИХОВСЬКИЙ.

НА ФОТО: В. Р. ТИХОВСЬКИЙ СЕРЕД КОМСОМЛЬСЬКИХ НОВОУКРАЇНЦІВ.

Фото А. БУДУЛАТЬЄВА.

Відбувся пленум обласної ради Всесоюзної піонерської організації імені В. І. Леніна.

З доповіддю «Про завдання піонерських організацій області, що випливають з Привітання ЦК КПРС XVIII з'їздові комсомолу, промови Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР товариша Л. І. Брежнєва, рішення XVIII з'їзду ВЛКСМ» виступила секретар обкому ЛКСМУ Т. Метлякова. Вона відзначила, що XVIII з'їзд ВЛКСМ значну увагу приділив роботі піонерії всієї країни, розглянув питання поліпшення діяльності піонерських колективів, виявив велику турботу про підростаюче покоління.

Пам'ятною подією в житті піонерів був їхній рапорт своєму старшому товаришеві і наставникові — комсомолові. Кожна сторінка рапорту — це відображення різноманітної діяльності дружин і загонів на маршрутах Всесоюзного піонерського маршу.

Нинішній етап Маршу — «Ми вірна зміна твоя, комсомол!» Він присвячується 60-річчю ВЛКСМ і відкриває нові можливості для формування у піонерів комуністичних ідей, активної життєвої позиції. Всі славні справи піонерії повинні виховувати почуття гордості за належність до великої сім'ї юних ленинців країни, вдумливого засвоєння піонерських законів.

Другого жовтня відбудеться традиційна Всесоюзна радіолінійка. А напередодні її проведення 86-тисячний загін червоногелстучної дітвори нашої області вийде на піонерський суботник. Зароблені гроші будуть перераховані на будівництво музею підпільної комсомольської організації «Спартак» у селі Красногірці Голованівського району. Зібрані макулатура піде на випуск святкового номера обласної молодіжної газети «Молодий комуніст». Тож завдання місцевих і районних рад піонерських організацій — виконати необхідну організаційну роботу по проведенню суботника, створити штаби визначити фронт робіт.

З метою гідної зустрічі 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна буде здійснено новий етап Всесоюзного маршу «Піонери всієї країни справі Леніна вірні». Відбудеться Всесоюзний піонерський зліт. Дороги до нього повинні починатися з ланки, загону, дружини. Необхідно, щоб посланці нашої області виправдали горде ім'я юного ленинця, щоб за кожним із них стояв справжній піонерський колектив.

Уже цього року візьме старт обласний огляд музеїв, кімнат В. І. Леніна, а через два роки по ленинських місцях вирушить поїзд «Піонери всієї країни справі Леніна вірні». Квиток на цей поїзд одержить той, хто

ГОЛОВНІ СПРАВИ ПІОНЕРСЬКІ

виявить себе як активіст та ініціатор на Марші, хто відповідально ставиться до себе і до свого загону, хто покаже небайдужу наполегливість у навчанні, праці, спорті. Це будуть переможці конкурсів, червоні слідопити юнкори, активісти ленинських кімнат і музеїв, юні техніки, натуралісти.

Кожен юний ленинець повинен любити працю, поважати людей праці, вносити свій посильний вклад у спільну справу Батьківщини. «Піонербуд» — це один з восьми маршрутів Всесоюзного маршу. «Піонербуд» — це допомога ударним комсомольським будовам. Це «піонерські» півки, трактори, комбайни, тепловози, зроблені з металолому, зібраного піонерами. Це — участь у спорудженні БАМу, спортивних майданчиків, озелененні вулиць і шляхів. Це — робота скрізь, де потрібні вмілі, вправні руки.

З року в рік безперервно зростає масове технічне самодіяльність піонерів. Чималих успіхів досягнуто в містах Кіровограді, Олександрії, Олександрівському та Гайворонському районах. Практика показала, що навіть у звичайній навчальній майстерні дітворі не тільки можна навчити елементарних прийомів обробки дерева і металу, а й прищепити їй навички конструкторської справи. Саме про це і розповідав у своєму виступі директор Новомиргородського будинку піонерів Н. Т. Кизіль.

Багато корисного взяли для себе присутні з виступу директора Малописківської восьмирічної школи № 2 Л. Ф. Павленка, що розповів про створення різновікових загонів за місцем проживання. Такі загони позитивно впливають і на навчання, і на громадсько-коштовну роботу, і на розумне проведення дозвілля.

Питання шефської роботи та організації пітнього відпочинку було провідним у виступі секретаря комітету комсомолу Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна Л. Квценка.

У розглянутому питанні пленум прийняв відповідну постанову та заходи для поліпшення діяльності піонерської організації області.

За активну роботу з піонерами Грамотами ЦК ВЛКСМ та значками Центральної ради Всесоюзної піонерської організації нагороджені директор Малописківської восьмирічної школи № 2 Л. Ф. Павленка, секретаря Устинівського райкому комсомолу С. Макуку, старшу піонервожатку Знаменської десятирічки № 2 Н. Матвееву, секретаря Петрівського райкому комсомолу К. Байсак.

НА ТРАСІ — «ВЕНЕРА-11»

Відповідно до програми дослідження космічного простору і планет Сонячної системи 9 вересня 1978 року в Радянському Союзі здійснено запуск автоматичної міжпланетної станції «Венера-11». Основною метою запуску станції є продовження наукових досліджень планети Венера. В процесі польоту станції по трасі Земля — Венера планується проведення досліджень характеристик сонячного вітру, космічних променів, ультрафіолетового і рентгенівського випромінювань у космічному просторі, а також дослідження гамма-випромінювання з допомогою наукової апаратури, створеної спеціалістами СРСР і Франції відповідно до радянсько-французької програми співробітництва по дослідженню космічного простору в мирних цілях.

Станція «Венера-11» була виведена на міжпланетну траєкторію з проміжної орбіти штучного супутника Землі. За даними балістичних вимірювань, параметри траєкторії польоту станції близькі до розрахункових. Міжпланетна станція має досягти простору поблизу Венери у грудні 1978 року.

Бортіві системи і наукова апаратура станції працюють нормально. Керування польотом автоматичної міжпланетної станції «Венера-11» здійснюється з Центрального космічного зв'язку.

Координаційно-обчислювальний центр обробляє одержувану інформацію.

(ТАРС).

ЧЕСТЬ ЗМОЛОДУ

ПОЕЗІЯ, НАРУДЖЕНА В ПРАЦІ

Ам'ятаю, ми стояли
серед золотавої пшениці
і вели тихо розмову.
Говорились ніби-то про речі
буденні і прості — про дощ,
що заважає своєчасно зібрати врожай, про
примхи техніки тощо. Але
сказане все те було янесь
незвичайно, з глибинним під-
тештом, нотами вітчимства
звирало в собі хліборобська
душа.

Я був зачарований щедрою
музикою слів і не мі-
рилось, що переді мною —
Іван Драченко, той самий,
якого я знав ще один рік
як хлопця зовсім неговір-
ливого і тим більше без
поетичної струни.

Тепер я розумів, що
знав про хлопця однобого.
Виявляється, лише праця
дає йому можливість отак
сповна розкритися, само-
виражитися.

Потім ми були разом за
штурвалом комбайна. Я
пам'ятаю, що руки його не
знали спочинку. Вони ніби
дополювали ритміку слів
могутніми акордами пра-
ці — піднімали шнел, до-
бавляли обертів мотору, кру-
тили кермо. Бували
хвилини, коли Іван хмури-
в чоло, прислухавшись до
роботи двигуна, то до
агрегатів номозина, робив
якийсь ледь уловимий
жест і знову продовжував
свою розповідь.

На одному з переходів у
загінку раптом повернувся
і показав уперед:

— Бачиш, який хороший
хліб у цій загілці, мабуть,
найкращий на всьому по-
лі. Це був мій перший за-
сів після того, як дізнався
що дружина подарувала
мені сина.

У вікно дмухнуло пахо-
щами поля, затріпотів че-
рвоний прапор лідера жни-
в, прикріплений на комбайні.
Ми зупинилися. Іван вигли-
нув з кабіни, приклав
дашком руку до чола і
оглянув поле.

— Ага, їде, — сказав за-
доволено, похитавши
своїм самоскид.

А з кабіни ще здалену
махали чимось олім, ско-
жим на хустку.

— Видається соціалістич-
ного змагання везуть, —
здогадався Драченко.
Читаю через його плече,
шукаю Бобринський рай-
он, знаходжу колгосп
«Родина» і його, Іванова,
прізвище.

А гої, подивившись на
свої досягнення, мерщій
кинув оком на показники
передовиків — чи далекі
для нього їхні рубежі.
Мить подивився, а потім
констатував задоволено:

— Від Сендзюна на 600
центнерів відстаю. Доне-
мо, дядь Голь? — під-
моргнув своєму помічни-
кові.

Знову рушили, та Іван
чомусь мовчить. Через де-
який час гальмує.

— Швидко їдемо, не бу-
ло б зерна в соломі після
оомолоту.

Виходимо з кабіни.
Драченко присідає, роз-
гріває руками вже оомо-
лену полу, а потім нахи-
ляється до стерна низько-
низько. Дмухає. Під стру-
менем повітря залишилася
гола земля. Жодної атра-
кційної при збиранні зер-
нини!

— Хліборобська заич-
на, — мовив до мене з ус-
міхом, — від батька че-
репня. Він у мене більше
тридцять років хліб
шорить.

Знову рівномірно гуде
мотор, ледь погоджується
степовий порабель... А між
тим червоне сонце ховало-
ся за горизонт, воно сто-
милось за довгий літній
день і пішло спочивати.

На «Нолосі» Івана Дра-
ченна загорілися фарі —
трудовий день продовжу-
вався.

...А коли закінчився ос-
танній живий день, на
рахунок молодого комбай-
нера було 12 306 центнерів
намолоченого зерна.

По тому залишився він
«Нолоса» на подвір'ї тра-
кторної бригади і поспіши
ставити на черговий тех-
догляд іншу свою маши-
ну — гусеничний трактор.

Бо роботи та роботи ще в
полі — соняшник, куку-
рудзу, цукрові буряки
збирати.

А. КОВИРЬОВ.
с. Бобринка,
Бобринського району.

ПРОСТО випадково, їдучи в тро-
лейбусі, я почув позаду себе ла-
ману російську мову. Ледве розі-
брав кілька фраз: «Здесь очинь ха-
рашо. Только дожди много...» А на-
зупинив до мене підійшов з незна-
йомцем Олексій Микитович Чебо-
тарьов. Не раз ми бачилися з ним
на Кіровоградській теплостро-
централі. Працює він там начальни-
ком зміни. Олексій Микитович по-
знайомив мене з Гаррі Бліттерсвай-
ком, що приїхав у гості з голланд-
ського міста Гааги. Домовились
про зустріч.

Господар квартири і подружжя
Бліттерсвайків, Гаррі і Поліна, міцно
потирали мені руку. Своєю розпо-
відь вони почали зі спогадів про лі-
холіття Великої Вітчизняної війни.

Влітку 1941-го під Томелем заї-
нав брат Поліни Микола Чеботарьов,
політрук роти. Фронтowymi стежка-
ми Йшов і Степан Чеботарьов. По-
раження. Госпіталі. Знову бої. Че-
тиринадцятого квітня сорок п'ятого
імперського снаряд влучив у його
тапч.

Опантався в госпіталі німецько-
го містечка. Сюди занесли у світлий,
радісний, незабутній день 9 Травня.

А мене з багатьма російськими
дівчатами в жовтні 1942 року при-
везли в Німеччину. — Згадує моє
співбесідниця. — В розподільному
таборі прикордонного містечка нас
вишукували в колоду. І ми довго
молали під заніпом в чеканні, кого на
ліну роботу відправлять. І понала в
ту групу, ліді судилося працювати
на Бременській швейній фабриці
Дантерса. По двадцять годин робо-
ти працювали. Найменше записані
на виплати операції загрозливо
конфліктують. Дівчата недовго
від неспокійної праці, операції
за неї току з бруків і мачетний
шматочок хліба на два дні. Комен-
дант на початку війни втратив руку
на Німечному фронті і тому так
незавидно росії. Ми відмовлялися
їсти базиліду з травою та шквар-
ками, за це нас били. Тоді я виріши-
ла — працює вже в конітабір.

Та сталося інше. Доли звела
Поліну з молодим голландцем Гаррі
Бліттерсвайком, якого так пригнали
на роботу в Німеччину того ж 19-
року.

— Працював я на електростанції,
а живи разом з робітницями опівної
і цементної фабрик у таборі на тій
же Целелін-штрассе. Поруч табо-
ру, у якому перебувала ось ця ро-
сійська дівчина Поліна.

Поліна продовжила:
— Інтересних робітниця у війні
дні випускали на дві-три години в
місто. Цей короткий час я нама-
лася проводити разом з Гаррі. Жили
ми в повсякденному чеканні смерті.
І справді, на початку 1945 року Гар-

Очіма зарубіжних гостей

ДОБРИДЕНЬ, ВІТЧИЗНО!

рі, прізвище якого значилося в чор-
ному списку, потрапив у табор на зв'яз-
зок з росіянами. Та згодом «виручи-
ло» непередбачене бомбардування.
Сильною хвилюю вибуло в барак
двері і вікна. Загорілися приміщен-
ня. У бурхливому потоці в'язнів, які
тривалий час стояли, Гаррі і Поліна
знайомі в напівзруйноване саови-
ще і спостерігали за тим, як на ву-
лицях німецькі солдати зривали зі
своєх плечей погоони і петлиці з ко-
мірка.

Другого дня на вулицях було
тихо. Згодом Гаррі стояв перед
капітаном англійської розвідки. На
запитання коротко відповів: «Гол-
ландець. А це — моя дружина, ро-
сійка».

Коліної весни, в День Перемоги
над німецько-фашистськими загарб-
никами, члени товариства «Дружба»
(Н. Бліттерсвайк — голова цього то-
варства, яке налічує 60 вихідців з
Росії, України, Білорусії, вируша-
ють в Америксфорт, до монумента по-
леглим за свободу, кладуть квіти.
Разом із Бліттерсвайками приїхала
і мати дружини сина Поліни Софія
Помазанка. Вони жадібно ловили
кожне слово Поліни, і немов нама-
гастись позбутися думок про далеке
минуле.

— На Україні так хороше. Такі
широкі швейнічні поля, приємні ліси,
люди ввічливі, прекрасні, дружні...

І снігав Софія Памазанку про
перспективи в житті цього гол-
ландця.

— То дуже темна перспектива.
Ось Поліна на такій роботі, зять,
дівчата... Як фабрику закриють, то
простий голландець муситиме шука-
ти якої-небудь роботи, аби кусень
хліба маги. Він уже безробітний.

— Так-так, — стверджує Гаррі
Бліттерсвайк. — Сьогодні в Голлан-
дії двісті тисяч безробітних. Вони,
краще, дістають матеріальну допо-
могу, але воли така мізерна, що її

не вистачає на прожиття. А в Ра-
дянському Союзі, куди я приїжду
багато разів, зовсім по-іншому. Лю-
дин тут упевнена в завтрашньому
дні, в тому, що держава долатиме
про неї все життя. Про це записано
в Конституції СРСР. І взагалі на-
ша країна щедрі, добра.

— Якщо не секрет, скажіть, будь-
ласка, як ви навчилися розмовляти
по-російськи?

Гаррі усміхнувся:

— Поліна завжди була моєю ве-
ренданою, — кинув жартома. —
Колі ми вперше приїхали в Радян-
ський Союз, я спавав їй, що вперше
ничого не розумію по-російськи,
але нічого не розумію востаннє.

Обличчя Поліни Бліттерсвайк ра-
птово спомуріло.

— Мені снає на думку один ви-
ход. Ми з дівчатами приїхали в білору-
ський край, і показав їй рідні міс-
ця. І, мабуть, усе життя пам'ята-
тиме запитання десятирічного Івана:
«Чому в Росії так багато людей на
міліції, без рук? Невже вони всі
були шахтарями?» — «Ні, — відпові-
ла я. — Тут війна була...»

Гаррі Бліттерсвайк пригадав
першу поїздку в СРСР.

— Це було двадцять років тому.
Гостювали ми тут у сестру сім'ю.
Мати, у нас кажуть «теща», так
зраділа... Вона побачила свою По-
ліну і викупи. І мене, чужоземця,
який, за її словами, повинен кинути
Поліну, як Степан Разін киянину.

Гаррі повідав мені про одну ці-
каву деталь. Голландці дають ново-
народжену відразу кілька імен.
Старшого сина, що народився в
перший післявоєнний рік, Бліттер-
свайки назвали Іваном Миколою, на
честь загинлого на фронті Полінина-
го брата. Донку — Олександром
Годорою, на честь сестри Олек-
сандри.

— А ось я хотів поїхати до брата
в Америксфорт, так мені не дозволили,
— каже Г. Бліттерсвайк. — Бо моя
дружина — російка, та ще й голо-
ва російського товариства «Друж-
ба» в Голландії.

У Поліни Бліттерсвайк-Чебо-
тарьової четверо виуків — Олек-
сандра, Квінт, Шалтал і Наталія.

— Моя мрія, — мовить Поліна, —
приїхати в СРСР з ними всіма. —
Сподіваюся, що ця мрія обов'язко-
во здійсниться. Хай мої викупи поба-
чать і полюблять мою прекрасну,
щасливу Батьківщину...

І. НАЗАРЯТІЯ.

СЛУЖБА СЕРВІСУ

БУДЕ В ДОМІ ЗАТИШНО

В обласному центрі, поруч критого ринку,
гостинно розчинив двері новий спеціалізо-
ваний салон-магазин фірми «Меблі». В су-
часному, гарно оздобленому залі 14 вироб-
ничих підприємств України експонують
свою продукцію. З великим смаком дібрано
гарнітури кімнат, спальні, кухонь. Усе це —
сталони, по яких можна замовити той чи
інший гарнітур. Відвідувачам найбільш по-
добаються кімната «Нарцис» Кіровоград-
ського меблевого комбінату, спальня Світ-
ловодського комбінату, спальня «Буковина».
На замовлення покупців гарнітури комплек-
тують кольоровими телевізорами, торшера-
ми, бра, чайними сервізами тощо, кухні —
холодильниками, а гарнітур № 266 Кірово-
градського комбінату і спальню світловод-

ського виробництва — килимами чи па-
сами.

Для того, щоб придбати те, що до вподо-
би, слід зробити замовлення — фірма га-
рантує доставку протягом 21 години замс-
лення на вказану адресу.

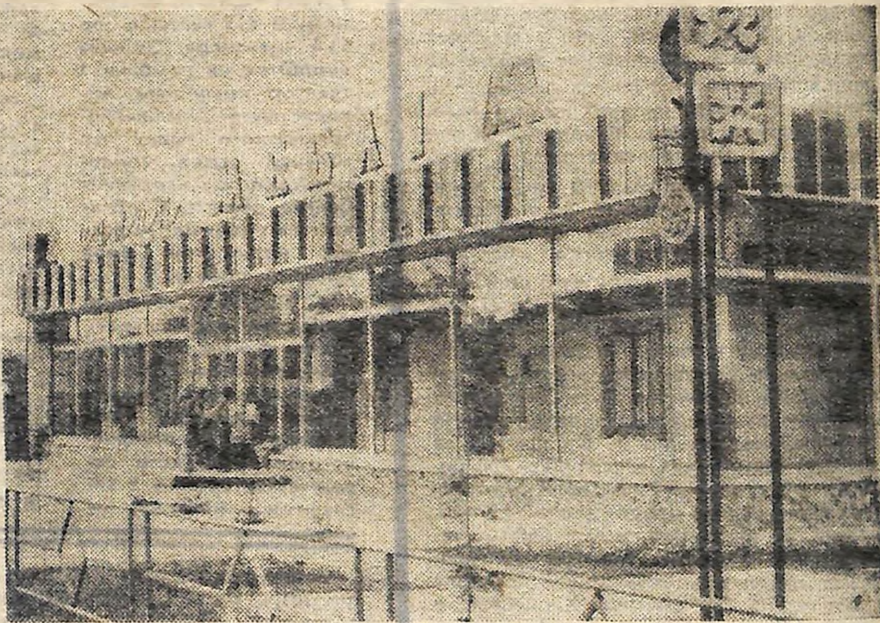
На запитання, які перспективи в роботі,
відповідає директор Кіровоградської фірми
«Меблі» Іван Іванович Марковський:

— Згідно з наказом Міністерства торгівлі
УРСР уже з 1979 року всі гарнітури комп-
лектують усім необхідним, а саме:
килимами, папасами, тюлево-гардинними
виробами, естампами, керамікою, а кухні —
навіть газовими плитами. Кіровоградська
фірма «Меблі» має договори з усіма вироб-
ничими підприємствами України на постав-
ку продукції. В обласному центрі буде спо-
ружено Будинок меблів площею 2,5 тисячі
квадратних метрів, будуватиметься база площею
5 тисяч квадратних метрів.

Обслуговує замовників комсомольсько-
молодіжний колектив, де бригадиром Р. А.
Заричини, а старшим продавцем Л. І. Три-
дуб. Пріємно молоді працювати в новому
магазині, який є справжнім подарунком
для нашого міста.

Г. СКІФ.

НА ФОТО: НОВИЙ МАГАЗИН «МЕБЛІ».

Минуло п'ять років з
того зворевого дня, ко-
ли чилійські генерали під-
няли путч проти законно-
го уряду Народної єд-
ності. Оточавши прези-
дентський палац Ла Моне-
да, фашистські заколот-
ники піддали його зар-
варському обстрілові з
землі і повітря, намагаю-
чись знищити групу сміли-
ців на чолі з президентом
республіки Сальвадором
Альенде, які обороняли
палац. Президент вичока-
дав ним слово до остан-
нього подиху битися за ін-
тереси народу. Він загинув із зброєю в руках,
своїм особистим прикла-
дом надихнувши чилійців

ПРИЙДЕ ДЕНЬ СВОБОДИ

на боротьбу проти узур-
паторів...

На Чилі спустилася чор-
на ніч кривавої диктатури.
П'ять років у країні існує
стан облоги, люють над-
звичайні військові трибу-
нали, заборонена діяль-
ність політичних партій.
Переслідуються всі, хто
підозрюється в опозиції
режимові Піночета. Ось
страшна статистика злочинів
хунти: кожен сороко-
вий чилієць пройшов через
тюрми або концтабори;
один з 130 дорослих гро-
мадян розстріляний, пові-
шений або закатований;
до смерті; мільйон чилій-
ців залишили батьківщину.

Піночетівський режим
довів економіку країни до
стану банкрутства. Обсяг
промислового виробни-
цтва падає, інфляція на-

брала небачених розмірів,
безробіття охоплює близь-
ко 30 процентів праце-
здатного населення. На-
віть офіційна статистика
визнає, що 78 процентів
населення живуть в умо-
вах надзвичайної бідності.
Голод став завичайним яви-
щем. Дитяча смертність
досягла найвищого рівня в
світі.

Не дивно, що опір хунті
наростає з кожним днем.
За свідченням очевидців,
карабінери щоранку зі-
скоблюють зі стін будин-
ків у чилійській столиці на-
клеєні аноні антифашист-
ські листівки. Їх розклею-
ють члени діючих у під-
піллі партій Народної єд-
ності, в тому числі Ком-
партії. Незадоволення мас
набирає все більш відкритих
форм. Вулиці Сантья-

го не раз були свідками
багатовисхідних демон-
страцій. Зовсім недавно
на центральній площі сто-
лиці відбулась масова де-
монстрація зростаючих, які
засудили злодія хунти.
Проти них було кинуто
карабінерів, які арешту-
вали близько ста чоло-
вік.

Внутріполітична криза
фашистського режиму за-
гострюється його зро-
стаючою ізоляцією на
міжнародній арені. Ре-
жим цей давно вже стає
одіозним в очах світової
громадськості. З тим біль-
шою запалілістю по-
дають йому воєнну й еко-
номічну підтримку його
нечисленні союзники. Сер-
ед них — північно-амер-
иканські монополії, що
діють у Чилі, а також пра-

вителі Ізраїлю і Китаю, які
бояться втратити такого
цінного союзника в бо-
ротьбі з прогресивними
силами, яким є Піночет.
Відносини Тель-Авіва і
Пекіна з піночетівською
кілкою стають дедалі тіс-
нішими і «сердечнішими».

І все-таки, незважаючи
на багатомільйонні креди-
ти і позики, незважаючи
на поставки танків і літа-
ків, ґрунт під ногами ге-
нералів-узурпаторів стає
дедалі хиткішим. Про гли-
боку кризу фашистського
режиму свідчить і загост-
рення гризні в таборі Пі-
ночета. Зовсім недавно
атажох хунти був змуше-
ний змістити з поста
командуючого ВПС ге-
нерала Лі, який насмілюва-
вся виступити проти його дик-
таторських замашок.

Хоча Піночет ще три-
мається при владі, земля
під його ногами горить.
Ніщо не врятує режим

тимчасових правителів —
ні доларові ін'єкції Ва-
шінгтона, ні маневри са-
мої хунти, яка намагається
приховати свою фашист-
ську суть «демократи-
чною» маскою.

Усі люди доброї волі на
землі заявляють в ці ве-
ресневі дні про свою со-
лідарність з народом Чилі,
вони апевнені, що справ-
дяться слова Сальвадора
Альенде, який перед ли-
чною смертю передікрі: «Я
вірю в Чилі і в долю на-
шої країни. Інші чилійці
переживуть цю чорну і
гірку годину, коли до вла-
ди рветься зрада. Знайте
ж, що недалекий, бли-
зкий день, коли знову від-
криється широка дорога
по якій піде достойна лю-
дина, щоб будувати кра-
ще майбутнє». Так, цей
день неодмінно прийде.

В. СЕРОВ.
(ТАРС).

